



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani Cum Divorvm Elogiis In Singvlos Anni Dies Distribvtis

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1637

S. Gertrudis V. 17. Martii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44055

S. GERTRUDIS V. 17. Martii.

GERTRVDEM quoque ob sanguinem, quem nobilissimum inter Gallos habebat, sancte superbam vidisses. Quare cum eam juvenis (c. principe & ipse familiâ) sponsam sibi à parente Pipino peteret, ipsumque adeò Regem Dagobertum, qui tum fortè epulo hospes aderat, oratorem haberet, contempsit tamen mortalem sponsum GERTRVDIS, & jurejurando palàm firmavit, non nisi immortalis nupturam se, nec aliam dotem præter cælum admissurâ. In has deinde leges à morte Pipini Virginem D. Amandus Christo despondit. Mox cæli prodigia castissimam sponsam honorarunt. Nam præcantè ignea & è cælo delapsa sphaera visa est coronare, & ejus ope servati nautæ à mortis periculo, quod immanis cetus jam jam minabatur. Sed vel nomen GERTRVDIS pro scuto fuit, merisitque subitò, quod navim jam mergere videbatur, monstrum. Jam diem ultimum, quem quidem ut nuptialem GERTRVDIS amavit, monachus illi prædixit Ultanus, com meatum è cælo D. Petritium, & beatos Angelos sponndit. Virtutis odorem etiam à morte tumba, quam longè ante fieri ipsa mandaverat, suavissimum spiravit. Ipse ne vivere etiam mortuam dubitares, diversorum oculis se objecit cælesti luce circumfusa. Vires etiam ignes grassantes à monasterio illo vel avertere, quo impuras olim flammæ suffocaverat. Tam facillè etiam indomitum Vulcanum est vincere illi, qui Venerem vicit. *Ex Surio.*

Qui Christum videre querit, cælum, unde Christus est, non terram, de qua aurum est, intueatur. Dives, qui sursum est, non portat sed proculcat divitias, nec incu-

18. Mart. VITÆ SANCTORVM. 147
vatur divitiis, sed levatur. Divitiarum servus, non do-
minus est avarus: at misericors tot servos habet, quos
nummos. S. Pet. Chryf. serm. 4.

S. EDUARDUS M. 18. Martii.

Sustulerat Edgarus Angliæ Rex binos filios: ex
Selfedâ, lectissimâ matronâ, EDUARDUM no-
strum: ex Elfridâ improbissimâ muliere, Ethelre-
dum. Illi utpote natu majori regnum Edgarus, &
quæ major regno hereditas est, virtutem reliquit.
Non hanc, sed illud invidit noverca improba, &
quò purpuram Ethelredo suo pingeret, sanguinem
statuit EDUARDI fundere; quin si fieri aliter jam
non posset, cum diademate caput auferre. Com-
modum impiis consiliis accidit, ut quarto regni
sui anno illic venaretur EDUARDVS, ubi pessima
fera noverca stabulabatur. Nimirum hæc venatori
laqueos ponit. rogat tectis hospes filius succedat.
Abnuentem, haustum certè è manibus parentis
accipiat, obtestatur. Heu! ut nunquam magis odit
noverca, quam dum amat! Dum bibit, subornatus
ad scelus servulus, cultro necem domino fert, vi-
numque sanguine miscuit; corpus exanime in
proximâ casâ occultatum: sed scelus Elfridæ una-
que virtutem EDUARDI prodidit etiam in nocte
lux insolita, casam omnem illustrans, lucemque
adeò mulierculæ inhabitantis oculis ferens, quam
nunquam prius videre. Iterum in paludes abje-
ctum cælum ostendit indice columnâ igneâ. Ergo
extractum omni que honore tumulatum Martyris
corpus fontem prope dedit, ex quo passim sanita-
tem ægri bibebant. Noverca etiam veniam ora-
tura illuc contendit, sed neque eques; neque pe-
des progredi unquam potuit, semper vi, nescio